

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Nicolae Clima
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Natalia Puhleacova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Nataliei Puhleacova împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Insight Adversting” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la anularea deciziei nr. 16 din 13 aprilie 2011, încasarea compensației în locul restabilirii la locul de muncă, rectificarea în carnetul de muncă și repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Natalia Puhleacova și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 27 decembrie 2012, prin care acțiunea a fost respinsă,

constată:

La 29 aprilie 2011, Natalia Puhleacova a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „Insight Advertising” SRL cu privire la anularea deciziei nr. 16 din 13 aprilie 2011, încasarea compensației în locul restabilirii la locul de muncă, rectificarea în carnetul de muncă și repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii, a indicat că în luna august 2002, a fost angajată la serviciu la ÎCS „Insight Advertising” SRL, iar la 01 aprilie 2004 a fost numită în funcția de director executiv.

Menționează că prin decizia nr. 16 din 13 aprilie 2011, semnată de către reprezentantul Victoriya Kyrychenko împuternicită conform procurii nr.892897 din 02 noiembrie 2010, a fost eliberată din funcția deținută conform art.86 Codul Muncii, din motivul încălcării atribuțiilor de serviciu.

Apreciază decizia dată ilegală, nefiind prezentate motivele eliberării sale din serviciu.

Solicită anularea deciziei nr. 16 din 13 aprilie 2011 cu restabilirea la lucru în funcția ocupată.

La data de 29 aprilie 2011 Puhleacova Natalia a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând recunoașterea acordului de parteneriat din 20 aprilie 2007 ca contract individual de muncă, anularea deciziei nr.16 din 13 aprilie 2011 cu modificarea motivului concedierii cu demisie, invocând, că conform acordului de parteneriat din 20 aprilie 07 încheiat cu fondatorul ÎCS „Insight Advertising” SRL, Yatsenko Vadym, a fost angajată în calitate de administrator (director executiv) al întreprinderii.

A mai indicat că salariul său a fost stabilit de comun acord prin acordul de parteneriat din 20 aprilie 2007.

Consideră că nu poate fi sancționată disciplinar, în condițiile în care Inspectoratu Fiscal de Stat mun. Chișinău a aplicat amendă întreprinderii în mărime de 63220 lei pentru faptul nerepartizării cheltuielilor financiare, atribuție care-i revine fondatorului și nu administratorului.

La data de 19 decembrie 2011, Puhleacova Natalia a depus cerere suplimentară, solicitând restabilirea în funcție cu încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă în mărime de 120000 lei și repararea prejudiciului moral în mărime de 200 000 lei, invocând întru susținerea pretențiilor sale prevederile art. 331 și 329 Codul muncii.

La data de 10 aprilie 2012, Puhleacova Natalia a mai depus o cerere de concretizare a cerințelor, înaintând și cerințe suplimentare, solicitând încasarea sumei în mărime de 132000 lei, cu titlu de diferența de salariu pentru perioada 14 aprilie 2011 – 10 aprilie 2012, încasarea indemnizației de concediu anual nefolosit pe 4 ani în mărime de 60000 lei, încasarea compensației în mărime de 75000 lei în locul restabilirii la locul de muncă, repararea prejudiciului moral în mărime de 200 000 lei cu restituirea carnetului de muncă.

Ulterior, la 20 noiembrie 2012 și 04 decembrie 2012, Puhleacova Natalia a mai depus cereri de concretizarea cerințelor, înaintând și cerințe suplimentare, solicitând: anularea deciziei nr. 16 din 13 aprilie 2011 semnată de către Victoriya Kyrychenko, care acționa în calitate de reprezentant al lui Vadym Yatsenko - asociatului unic al ÎCS „Insight Advertising” SRL, conform procurii eliberate la 02 noiembrie 2010 seria BMT nr. 892897; recunoașterea ilegalității concedierii din funcția de administrator al ÎCS „Insight Advertising” SRL conform deciziei nr. 16 din 13 aprilie 2011 privind rezilierea contractului individual de muncă și concedierea în temeiul art.86 alin.(2) lit. p) Codul Muncii; repararea prejudiciului moral în mărime de 200 000 lei; încasarea compensației în mărime de 6 salarii medii lunare, ceea ce constituie suma în mărime de 90000 lei în locul restabilirii la locul de muncă; încasarea despăgubirii în mărime de 390731 lei 80 bani, salariu cuvenit pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă în perioada cuprinsă între 14 aprilie 2011 și 10 decembrie 2012; încasarea contribuției în mărime de 23% din suma salariului încasat, pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, începând cu 14 aprilie 2011, ce constituie 89 875 lei 17 bani; încasarea penalității în legătură cu neachitarea salariului cuvenit în perioada absenței forțate de la locul de muncă în mărime de 117102 lei 26 bani; încasarea dobânzii de întârziere la achitarea salariului cuvenit în perioada absenței forțate de la

locul de muncă în mărime de 47171 lei 47 bani; încasarea sumei în mărime de 31221 lei 29 bani, concediile anuale de odihnă aferente perioadei absenței forțate de la locul de muncă calculate începând cu 14 aprilie 2011 până la 10 decembrie 2012; obligarea ÎCS „Insight Adversting” SRL să efectueze rectificări în carnetul de muncă cu privire la anularea concedierii din 13 aprilie 2011 pe temeiul prevăzut de art.86 alin.(1) lit. p) Codul Muncii; obligarea ÎCS „Insight Advertising” SRL să efectueze rectificări în carnetul de muncă cu privire la absența ei forțată de la locul de muncă în perioada 14 aprilie 2011 până la 10 decembrie 2012; obligarea ÎCS „Insight Advertising” SRL să efectueze o înscriere nouă în carnetul de muncă cu privire la demisia sa în legătură cu renunțarea la restabilirea la locul de muncă din data rămânerii definitive al hotărârii judecătorești și restituirea din contul pârâtului în beneficiul său a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 4500 lei și încasarea din contul ÎCS „Insight Adversting” SRL în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 23583,06 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru din 27 decembrie 2012 acțiunea a fost respinsă, fiind încasat din contul Nataliei Puhleacova în beneficiul ÎCS „Insight Adversting” cheltuieli de asistență juridică în mărime de 14990,24 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2013 a fost respins apelul declarat de către Natalia Puhleacova și menținută hotărârea primei instanțe.

În susținerea concluziilor sale instanțele s-au referit la faptul că Puhleacova Natalia, fiind administratorul ÎCS „Insight Advertising” SRL, a admis un șir de încălcări, ceea ce prin prisma art. 201 Codul muncii, se califică ca abatere disciplinară, Or. Conform art. 201 Codul muncii, disciplina muncii reprezintă obligația tuturor salariaților de a se subordona unor reguli de comportare stabilite în conformitate cu prezentul cod, cu alte acte normative, cu convențiile colective, cu contractele colective și cu cele individuale de muncă, precum și cu actele normative la nivel de unitate, inclusiv cu regulamentul intern al unității.

La 29 iulie 2013 Puhleacova Natalia a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu remiterea pricinii la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu hotărârile judecătorești emise pe marginea pricinii în cauză, considerându-le neîntemeiate, emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material, la caz nefiind aplicată legea care trebuia aplicată, instanța de apel examinând pricina superficial, fără a se expune pe marginea argumentelor de fapt și de drept invocate în cererea de apel.

Consideră neîntemeiate argumentele intimatului cu referire la răspunderea materială, în condițiile în care nu a fost încheiat un contract de răspundere materială și nici nu există o hotărâre judecătorească prin care să se constate că pretinsul prejudiciu ar fi fost cauzat în urma acțiunilor sale culpabile.

Menționează că conform pct. 8 a contractului de parteneriat din 20 aprilie 2007, dînsei revine o retribuție suplimentară în mărime de 50% din profitul întreprinderii.

Consideră că sancționarea contravențională aplicată de către organele fiscale nu constituie caz de răspundere materială și nici caz de răspundere disciplinară, ci risc aferent activității prevăzut de art. 334 Codul muncii.

Insistă că prejudiciul invocat de către intimat nu constituie temei de răspundere materială în sensul art. 338 Codul muncii, acest domeniu fiind gestionat de o

întreprindere de audit, care și-a asumat angajamentul să asigure și deservirea juridică a activității întreprinderii.

Afirmă că instanțele inferioare au ignorat faptul că pe perioada 17 septembrie 2010-24 septembrie 2010 a fost efectuat un control fiscal prin verificare totală a activității întreprinderii pentru perioada de activitate de la 01 ianuarie 2007-31 iulie 2010, în rezultatul căruia a fost emis Actul de control nr. 5/645212 din 24 septembrie 2010, în care au fost constatate încălcări la capitolul evidenței contabile, responsabilă de care este firma de audit.

Invocă că concedierea sa s-a efectuat în contradicție cu prevederile legislației muncii, or, până la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul era obligat să-i ceară o explicație scrisă privind fapta comisă.

La fel indică că prima instanță contrar art. 350 lit. c) Codul muncii, a dispus încasarea din contul său a cheltuielilor de asistență juridică.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Natalia Puhleacova nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Natalia Puhleacova asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Natalia Puhleacova ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul Nataliei Puhleacova se consideră inadmisibil.
Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Nicolae Clima

Tamara Chișca-Doneva